

LBRIS

We know
books

Alec Blenche

**Călătoria fantastică
a baronului Van Pișkel
până la capătul lumii și înapoi**

Ilustrații de
Alexandra Cărăvan

Alec Blenche

*Călătoria fantastică a baronului Van Pișkel
până la capătul lumii și înapoi*

© Editura Univers, 2021

Toate drepturile asupra acestei cărți aparțin Editurii Univers.

Descrierea CIP este disponibilă la Biblioteca Națională a României.

Colecția UNICORN UNIVERS

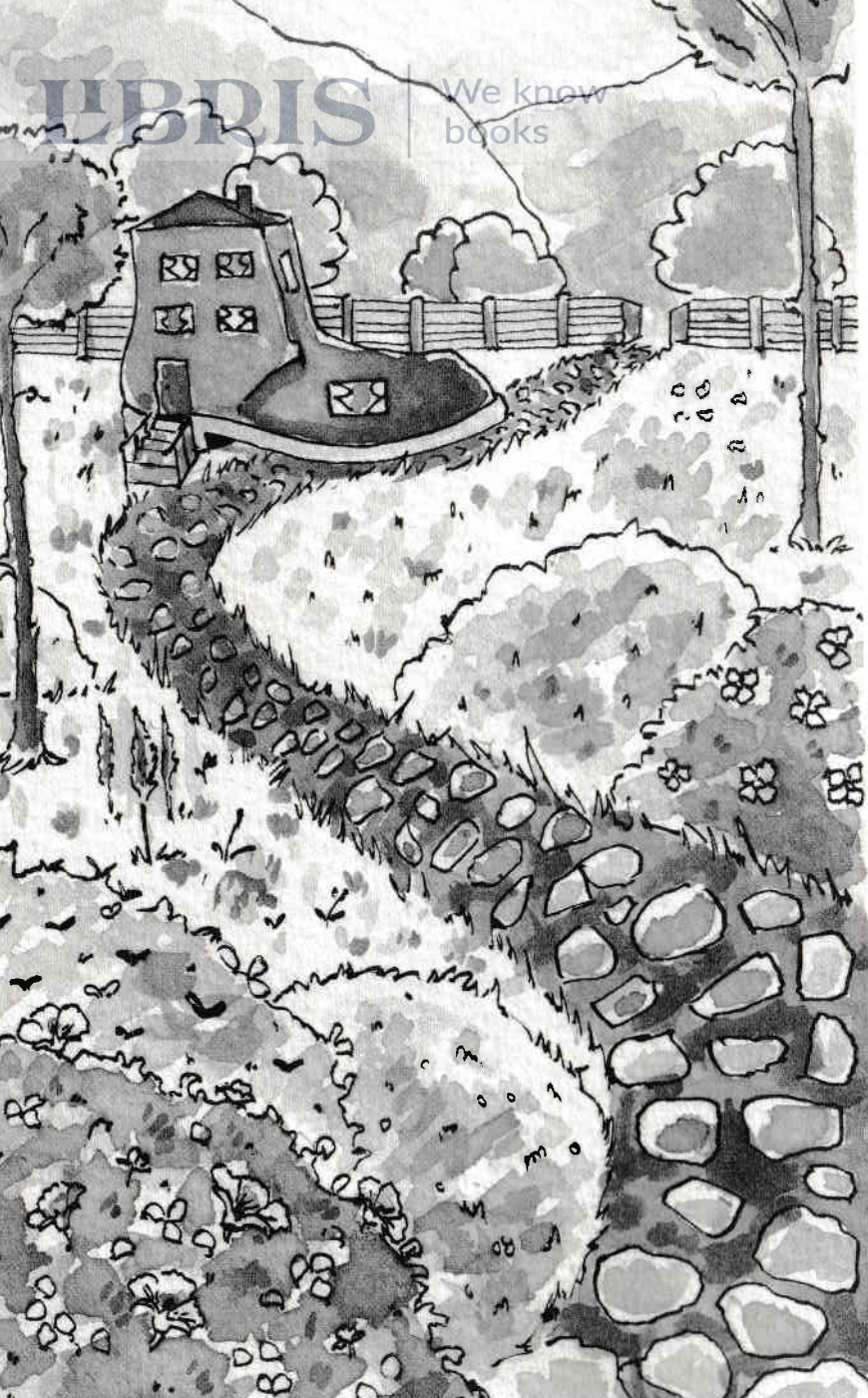
Colecție coordonată de Ioana Chicet-Macoveiciuc

Redactare Diana Crupenschi

Design: Faber Studio

Tipărit de Tipografia REAL

ISBN 978-973-34-1288-5

I. Brambuzia

Cine nu a auzit de aventurile baronului Van Pişkel și de faimoasa lui expediție până la capătul lumii și înapoi? A trecut atât de mult timp de atunci, dar povestea sa a rămas vie în inima oamenilor de pretutindeni. De fapt, este una dintre poveștile preferate pe care copiii vor să le audă de la bunicii lor într-o seară friguroasă de iarnă, așezați cuminți la gura sobei în vreme ce gândurile le zboară spre tărâmul faimos datorită zvonurilor, dar mai puțin cunoscut cu adevărat, numit Brambuzia.

Da, acolo, în Brambuzia, țara cunoscută pentru faptul că nu era cunoscută, în vârful unei coline, în mijlocul pustietății, trăia baronul Van Pişkel. De ceva ani se retrăsese departe de toți și de toate undeva la marginea regatului, pentru că nu voia să fie deranjat în niciun fel în vreme ce își scria memoriile unei vieți destul de scurte. Cu toate acestea, până atunci avusese o viață plină de amintiri memorabile. Încă de mic, Marcus – pentru că acesta era prenumele său – fusese pasionat de încălțăminte. De fapt, îi plăcea atât de mult încălțăminte, încât atunci când ieșea la plimbare nu privea niciodată în sus, ci doar în jos, spre încălțăminte oamenilor din jurul său. La un moment dat făcea asta

de atâta vreme, încât ajunsese să cunoască oamenii după ce fel de încălțăminte purtau.

De exemplu, dacă te întâlneai cu Marcus își putea da seama foarte ușor dacă ești un om bogat sau sărac, dacă ai încredere în tine sau nu ori dacă îți pasă cum te privesc cei din jur. Îți putea spune în ce parte a țării locuiești, cu cine ești prieten și dacă ai vreo șansă să ajungi un om important. Ba, mai mult de atât, îți putea spune cu precizie de unde vii, câte kilograme ai și chiar cât ai mâncat la micul dejun doar uitându-se la încălțăminte ta.

6 Încet-încet, Marcus a crescut și, datorită pasiunii sale, a ajuns, fără prea mari greutateți, cel mai apreciat specialist în încălțăminte din toate regatele de pe pământ. Pentru asta regele îi acordase cu mare mândrie titlul de Baron Pantofar și îl vizita în fiecare zi pentru a-i cere sfaturi legate de încălțăminte. De multe ori însă îl chema la palat dimineața devreme doar ca să îl pună să aleagă între două perechi de încălțări. Nu voia să se dea jos din pat decât după ce venea Marcus să-i propună cu ce să se încălțe în ziua respectivă. Așa că ajunsese să fie extrem de ocupat, deși nu se așteptase niciodată la asta... Până la urmă, cine s-ar fi gândit că oamenii dau atâta importanță încălțărilor pe care le poartă?

La ușa lui era mereu o coadă mai lungă decât la ușa regelui. Devenise atât de popular, încât oamenii se îmbulzeau să-l întâlnească, găsind mereu tot felul de motive care de care mai copilărești și mai hilare. De exemplu, bărbații voiau să știe ce fel de încălțăminte i-ar fi ajutat să

fie mai buni vânători sau să poată bea mai mult vin. Unii chiar voiau să afle dacă, purtând pantofi ca ai regelui, vor ajunge și ei regi. Iar doamnele erau și mai și... Majoritatea femeilor veneau la el pentru a li se ghici în pantofi. Tine-rele fete voiau să știe cu cine se vor mărita, câți copii vor avea și chiar ce nume vor purta aceștia.

Așa că, la un moment dat, când totul devenise prea ridicol și când nimeni nu mai aprecia încălțăminte pentru ceea ce era ea de fapt, Marcus decisese să se retragă undeva departe de oameni, pe care ajunsese să îi disprețuiască. Nu ar mai fi suportat să stea nicio secundă lângă ei. Își disprețuia semenii pentru că nu știau să aprecieze pantofii și disprețuia animalele pentru că nu purtau pantofi. Așa că și-a construit un conac pe vârful unui deal înalt, undeva departe, departe de orice așezare omenească. Conacul avea, bineînțeles, forma unui pantof uriaș și se înălța pe trei etaje pentru a le face loc și celor trei servitori care îi împărțeau pasiunea pentru încălțăminte, dar și disprețul pentru animale. Și, ca să fim sinceri, nici nu s-ar fi putut descurca să trăiască acolo singur.

7 La etajul doi, chiar sub odaia baronului, locuia majordomul Brandenburg, căruia Marcus îi spunea, mai simplu, Bran și care era de ani buni de zile omul său de încredere. Bran avea ca sarcină administrarea casei. Supraveghea îndeaproape tot ce se întâmpla pe proprietate și era atent la fiecare nevoie a baronului. Era un bărbat destul de tânăr, pe figura căruia se citea foarte ușor singurătatea, cu ochii mari și albaștri. Avea firea unui om

rece și distant și trăia zi de zi după anumite reguli stricte de la care nu se abătea niciodată. Era mereu îmbrăcat elegant, cu un frac negru și pantaloni gri cu dungi albe care îi acopereau talia un pic cam mare. Majordomul era și el un mare pasionat de încălțăminte și în fiecare dimineață avea grijă ca toate perechile de încălțăminte ale baronului să fie lustruite și bine așezate pe raftul din hol. Am uitat să vă spun că baronul avea 365 de perechi de încălțăminte, câte una pentru fiecare zi a anului. Toate acestea erau înșirate de-a lungul unui hol imens ca niște trofee prețioase afișate într-un muzeu. Bran iubea ordinea și era atent la toate detaliile. Nu îl găseai niciodată tolănit, lenevind pe undeva. De fapt, ura atât de mult leneveala și tolăneala, că își găsea mereu ceva de făcut, chiar dacă își termina toată treaba destul de devreme. Probabil acesta era și motivul pentru care nu putea să sufere pisicile. Le considera niște leneșe și niște prefăcute. Și, dacă vreo pisică se arăta cumva prin jurul conacului, era vai și amar de ea.

Tot de casă se îngrijea și menajera Regina – sau Gina, cum prefera să îi spună baronul –, care locuia la primul etaj, sub camera lui Bran. Gina era o femeie tânără și subțirică și trebăluia toată ziua prin conacul în formă de pantof. Ștergea praful, făcea de mâncare, spăla rufe și era foarte atentă ca nu cumva să intre în casă vreo insectă. Disprețuia insectele atât de tare, încât, dacă se întâmpla să apară vreuna prin casă, nu se lăsa până când nu-i venea de hac. De multe ori o găseai stând în

liniște și privind spre tavan. Numai ochii i se mișcau, de parcă ar fi fost un animal de pradă care stătea la pândă. Apoi, hop, o vedeai că sare ca o broască și începe să lovească puternic aerul cu pliciul. Era un spectacol pe cinste, mai ales dacă nu știai ce face. În rest, Gina era o fată tare cumsecade, care își oferea ajutorul de fiecare dată cu multă dăruire.

Undeva în spatele conacului se întindea o grădină mare și frumoasă, plină cu fel și fel de legume și pomi fructiferi. Aici, grădinarul Zec avea grijă să cultive cele mai delicioase legume. Rânduri întregi de morcovi, cartofi, sfeclă, roșii, vinete, broccoli, varză, conopidă și salată se întindeau la vale de pe coama dealului, curgând ca niște râuri colorate în lumina soarelui. Zec era un om în vârstă, dar se ținea tare bine. Încă dinainte să răsară soarele îl găseai trebăluind prin grădină, agitat și preocupat de parcă nu i-ar fi ajuns niciodată timpul. Primul lucru pe care îl făcea în fiecare dimineață era să verifice toate culturile, ca să vadă dacă nu cumva fuseseră atacate peste noapte de dușmanii lui de moarte, extrem de periculoșii iepuri de câmpie. Erau creaturile pe care le disprețuia cel mai mult. Le ura atât de tare, încât le declarase război. Pentru un ochi neantrenat, grădina părea destul de inofensivă. Însă, dacă erai mai atent, la fiecare pas găseai câte o capcană sau un dispozitiv de speriat și alungat iepuri. Mersese atât de departe, încât în nopțile de vară dormea în grădină, pregătit oricând să-și apere plantele de invazia prădătorilor cu strungăreață.

LIBRIS We know books

Poate vă gândiți că i-ar fi fost de mare folos dacă ar fi avut un câine de pază sau mai mulți. Însă acest lucru era absolut imposibil, o dată pentru că stăpânul lui nu suporta animalele și a doua oară pentru că baronul disprețuia cel mai tare câinii. De ce? Simplu, câinii au un obicei absolut îngrozitor... Rod încălțăminte, iar acesta era cel mai teribil lucru pentru baronul Van Pișkel.

Seara se strângeau cu toții pe terasă la un ceai cald și stăteau așa în tăcere, fără să spună niciunul nimic. Era o liniște tristă. Adevărul era că nu aveau nimic în comun în afară de disprețul față de animale și pasiunea pentru încălțăminte. Și toate aceste subiecte fuseseră deja consumate în multele seri petrecute împreună. Apoi fiecare mergea la culcare, pentru ca a doua zi să o ia de la capăt. Era liniște în casa baronului, într-adevăr, însă o liniște apăsătoare, supărătoare de cele mai multe ori, de-ai fi zis că erau un echipaj care naufragiasse pe o insulă pustie. Scăpaseră cu viață, dar nu aveau nimic altceva de făcut decât să repete aceleași lucruri în fiecare zi într-o rutină de-a dreptul plictisitoare, așteptând parcă să apară cineva care să-i salveze.

Marcus știa că nu era viața la care visase și, deși încerca în fiecare zi să se mintă că este fericit, adevărul este că fiecare zi era mai tristă, mai monotună și mai plictisitoare decât cea dinaintea ei. Se tot amăgea cu gândul că o să-și scrie memoriile, dar în fiecare zi găsea un motiv pentru a amâna. Poate că viața sa nu fusese atât de memorabilă până atunci sau poate că avea nevoie

de alte amintiri. Și, cum nu avea nimic altceva de făcut, își petrecea zilele cufundat în lectură, singurul lucru care îi mai aducea un strop de bucurie. Noroc cu imensa bibliotecă pe care o moștenise de la o mătușă îndepărtată. Când primise, cu multă vreme în urmă, o scrisoare din care afla că mătușa lui murise și îi lăsase prin testament o moștenire de mare preț, Marcus sărise în sus de bucurie. Dar, când deschisese zecile de cufere sosite de peste mări și țări, realizase că marea moștenire erau doar niște cărți. Cărți și alte cărți și tot mai multe cărți. Nici măcar nu erau cărți despre pantofi, cum și-ar fi dorit el. Erau cărți despre orice altceva: despre noduri, despre pălării, despre umbrele și baloane cu aer cald, despre corăbii, despre poduri, despre iarbă și trifoi, despre ploaie, despre păr și unghii și chiar despre animale. Pe acestea din urmă voise să le ardă, însă, în semn de respect pentru mătușa sa, le încuiase undeva într-o debara de la subsol.

Și iată că acum, când în fiecare zi se sufoca de plictiseală, biblioteca ajunsese singurul loc în care își găsea liniștea. Citea cât era ziua de lungă și în curând ajunsese să citească aproape toate cărțile pe care le avea. Descoperise astfel tot felul de lucruri la care nici nu s-ar fi gândit vreodată, dar se simțea în continuare un prizonier în propria lui viață.

Într-o zi, în vreme ce se pregătea să citească, după ce își făcuse un ceai și își aranjase un fotoliu confortabil, Marcus privi înspre rafturile bibliotecii și rămase nemîșcat. O frică năprasnică îl cuprinse și-i împietri tot

corpul. Doar ochii i se mai mișcau în disperare, de parcă fugăreau prin cameră o umbră jucăușă. Se apropie apoi, tremurând, de rafturile bibliotecii și începu să răscolească printre cărți. Le citise pe toate, nu mai era nicio carte rămasă necitită. Acest gând îl paraliza. Oare ce avea să facă el de acum încolo? Cum avea să-și mai omoare timpul? „Ce gând nebunesc!“, medită el apoi. Cum adică, să își omoare timpul? În ce hal ajunsese... La urma urmei, timpul era cel mai important lucru pe care îl avea. Se așeză cu privirea pierdută pe fotoliul comod pe care și-l pregătise mai devreme. Nu mai avea nicio soluție. Stătu așa câteva minute bune, în vreme ce prin minte îi vuiiau cele mai nebunești gânduri născute din groază și frică.

În cele din urmă, se ridică să se dezmoștească un pic și, din întâmplare, zări pe ultimul raft de sus, undeva într-un colț, o carte care-i părea cunoscută. Se ridică pe vârfuri și o luă de pe raft. Era o carte veche și plină de praf ce părea că nu mai fusese deschisă de o veșnicie. Își aduse deodată aminte că o evitase de fiecare dată când îi căzuse privirea pe ea. Nu avea niciun titlu, era subțirică și cu copertile scorjite. Și iată că, tot ocolind-o, rămăsese singura carte necitită.

Se așeză pe fotoliu de parcă ar fi fost vrăjit. Sufală praful care se așezase cu insistență peste tot și o deschise cu mare atenție. „Cum să fii fericit“, acestea erau cuvintele scrise cu litere mari de mână pe prima pagină. Inima începu să-i bată cu putere. Dădu pagina și citi mai departe cu bucuria unui copil.

*De vrei să fii fericit
ești în locul potrivit.*

*Tot ce trebuie să faci
e cu tine să te-mpaci.*

*Ce nu cunoști vei deveni
și totu-n jurul tău așa va fi.*

*Rostește de trei ori
și se va-ndeplini:*

Marcus se opri pentru câteva clipe, nu-i venea să creadă ce se întâmplă. Avea în mâini o carte de magie sau de vrăjitorie, ceva ce nu mai văzuse niciodată. Reciti primele paragrafe de parcă ar fi vrut să le pătrundă mai bine semnificația, însă era deja convins. Ar fi făcut orice ca să fie fericit. Și, până la urmă, ce s-ar fi putut întâmpla? Să devină ceva ce nu cunoștea? Puține erau lucrurile pe care nu le cunoștea, mai ales după ce citise atâtea și atâtea cărți. De fapt, nu îi venea în minte niciun lucru pe care nu îl știa. Pe de altă parte, cum ai putea oare să știi ceva ce nu știi?

Respiră adânc și începu să recite fraza scrisă cu litere mari pe următoarea pagină: